

[Madsen-Mygdal.]

ikke, det vil vare saa længe, inden der bliver spurgt — ja, der vil ikke ske noget fra Flertallets Side her i Tinget, for det er alt sammen ordnet saa viseligt, at det gaar nok her i Tinget —, men saa vil der blive spurgt desto stærkere ude fra Landet til sidst og med en saadan Styrke, at Regeringen ikke slipper udenom at tage Stilling. Og hvis Regeringen da siger, at den tror ikke, at en Tilpasning kan foretages, eller hvis den ikke vil gaa ind for en saadan Tilpasning, saa vil, selv om det var det behageligste for alle, at den havde Ret, alligevel Livet belære den om, at den har ikke Ret, og der vil være saa megen sund Sans i vort Folk, at et Flertal vil sige, at den Kurs, Regeringen nu følger, den holder ikke.

Men det Svar eller den Mangel paa Svar, som har præget Forhandlingerne her i Dag, viser jo, at Regeringen i dette Øjeblik ikke har noget som helst — vi har hørt tidligere, at den syslede, men i Dag har vi ikke en Gang hørt, at den syslede —, intet som helst har under Forberedelse, og den mener altsaa, den kan fortsætte paa samme Maade som hidtil. Regeringen vil blive belært om, at paa den Maade gaar det ikke.

Niels Frederiksen: Jeg skal gøre mig de yderste Anstrengelser for at undgaa Gen-tagelser og for at fatte mig saa kort, som det er gørligt.

Jeg tror, at den højtærede Regering kan være tilfreds med Forløbet af denne Debat. Det fremgaar klart af de faldne Udtalelser, at een Ting kan ikke omdisputeres, at Oppositionspartierne er fuldstændig uenige om Krisens Aarsager og om Hjælpe-midlerne derimod. Vælgerne maa da vide, at det er umuligt at skabe et Flertal i et nyt Folketing, der paa nogen Maade kan anvisе farbare Veje til Vanskelighedernes Løsning ud over dem, der er foreslaaet af Regeringen. Det er dog altid et Resultat af en Diskussion om den bestaaende Situation.

Men dernæst vil jeg gerne tillade mig at gøre nogle ganske faa Bemærkninger for at rette de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Jeg vil gøre opmærksom paa, at jeg kunde ikke for 2 Aar siden forudse det Verdenspriser-fald, der nu er indtruffet, det var der ingen, der kunde. Men man kunde slutte sig til, at naar den Formueforskydning var fore-gaaet, som var Aarsag i Valutakrisen 1926—27, og naar den vilde bundfælde sig i de økonomiske Tilstande ude paa Landet paa den Maade, det skete, da vilde Landbruget som Erhverv staa svækket ved det første Pris-

fald ude fra den store Verden, svækket i den Grad, at en Krise indtraadte, saa snart der kom et Priserfald blot i nogle faa Maaneder. Dette berettiger mig til at udtale, at den Vanskelighed, Landbruget da kom i, kunde ikke borteliminere ved et Aar eller to med gode Afsætningsforhold, gode Priser og god Høst. Og det er den Tilstand, der nu er indtraadt.

Jeg vil dernæst gerne have Lov til i denne Forbindelse at pege paa, at der er en Væsenforskel paa de Vanskeligheder, Erhvervslivet er ude i nu, og dem, det var ude i for en to—tre Aar siden. Der er dog et Lyspunkt, forekommer det mig, i det, vi nu oplever i det danske Landbrug — heri er jeg formentlig enig med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal —, at det ikke er muligt og heller ikke kloget at indskrænke Produktionen; for derved vilde man miste de fremtidige Muligheder, man ved at opretholde Produktionen er i Stand til at vinde. Det er netop det, som foregaar nu, der medfører, at vi vinder ind paa Verdensmarkedet med vore Produkter og forhaabentlig vinder Fodfæste, som formentlig kan blive til Nytte for os i Fremtiden, medens den Vanskelighed af økonomisk Art, vi var ude i før, inger som helst Fordel havde for de kommende Aars Landbrugere.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, synes det mig, gjorde sig skyldig i adskillige Modsigelser i sine sidste Bemærkninger. Han sagde om de Arbejdsaftaler, der blev truffet, og Forslagene om Modvægt mod Varefordyrelser, Prisaftaler, at det var ikke det sidstnævnte, som det ærede Medlem vilde være med til, det var den frie Konkurrence og frie Priser, det ærede Medlem ønskede. Men hvis jeg ikke husker helt fejl, havde det ærede Medlem i sin første Tale sagt og med en vis Ret, at egentlig fri Konkurrence eksisterer ikke mere (*Madsen-Mygdal:* Jo hist og her, ikke overalt). Det er uendelig lidt (*Madsen-Mygdal:* Nej!) . . . Ellers maa det ærede Medlems Udtalelser have været noget misvisende, for begge Dele kan ikke have været Tilfældet (*Madsen-Mygdal:* Læs, hvad jeg har sagt)

Dernæst var der en Udtalelse vedrørende Formueskattens Nedsættelse, som jeg ikke kan billige. Statistikken viser, at Lettelserne af Formueskatten falder paa Formuer, der giver en ret betydelig Afkastning, helt op til 6 pCt., og jeg kan ikke se andet end, at de, der har Formuer, der giver en Afkastning af den Størrelse, er de Borgere, der i Øjeblikket har den største Pligt til at være med til at afværge det økonomiske Tryk for den øvrige Befolk-